

Tisztelt Miniszterelnök Urak! Tisztelt Schmitt Pál Elnök Úr és kedves felesége! Kedves Dalma Asszony! Főtiszteletű Püspök Urak! Kedves Polgári Közösség!

A Magyar Polgári Együttműködés Egyesületnek - mely tizenkilencedik alkalommal hív meg az évértékelőre -, alapító elnöke Mádl Ferenc, utána pedig Granasztói György professzor úr és Martonyi János következtek. Elnökként ők az elődeim. Nagy nevek, hatalmas emberi és szakmai teljesítmény, életutak. De egyiküknek sem adatott meg az a lehetőség, hogy hét vagy akár csak négy alkalommal is úgy szólíthassák meg a magyar, polgári, nemzeti és keresztény tábor vezetőjét, mint a kormányzati főhatalom gyakorlóját. Nekem megadatott.

Nekünk megadatott, hogy immár hetedik alkalommal hallgathatjuk Orbán Viktort hivatalban lévő miniszterelnökként. Jó érzés. Ez itt Magyarország és nem Amerika, ahol az új elnök, Donald Trump úgy kezdte a nemzeti imareggelit, amikor belépett, hogy szeretne még elnökként hét évig részt venni ezen az ünnepségen. De azért annyit kötelező visszafogottsággal is mondhatunk, még sokáig nem szeretnénk változtatni ezen a felálláson, hogy a kormányzati főhatalom gyakorlója a mi szónokunk.

S ha már a hatalom az egyik kulcsszava az elmúlt hét évnek, akkor miről beszélhetnék én ebben a bevezetőben másról, mint a hatalom dilemmáiról. Persze ezt csak óvatosan teszem, mert a végén még „beszól a főnököm”. Az egyik, mert a másik, aki legfelül van, az általában beszél minden nap: „Zoli, van egy problémád? Akarsz róla beszélni?”. Ezt nevezik imádságnak.

Ezt elkerülendő, inkább hadd beszéljek arról, ami bennünket, magyar, polgári közösségeket 15-20 évvel ezelőtt összehozott. És ez nem volt más, mint a baj. Bizony kevésbé számított, milyennek akarjuk az ígéret földjét, a jövő Magyarországot, mint azt, hogy láttuk, tapasztaltuk a fogságba ejtett országot, a csőd szélére jutott családokat, a kilátástalanságot. Ezt nem, ezt nem szabad folytatni. Ezért akartuk a változást.

A baj összehozott bennünket. Egymásra találtak itt fiatalok és idősek, polgárok és gazdaemberek, határon belüliek és kívüliek, írástudók és kétkezi munkások, édesanyák és tanárok és még a gazdaság felelős szereplői is. És most, most siker van: előrejutás, teljesítmény, gyarapodás, befolyás, hatalmi eszközök.

Minden bibliaolvasó ember tudja, örök emberi törvény: a baj összehoz, de a siker az könnyen szétválaszt, sőt, még szembe is fordíthat másokkal. A sikerből fakadó jól-lét irigységet, törtetést, önzést is hozhat. Aki sikeres, az még többet akar befolyásból, pozícióból, hatalomból, akár a másik rovására is. Ezeknek az éveknél ez az egyik kihívása. Persze ezek nem elsősorban kormányzati kérdések, hanem személyes döntések, személyes viselkedés, személyes erkölcsi tartás, közösségi alapállás kérdése. Azt is mondhatnánk, hogy mit engedhet meg a közösség a tagjainak. Mi mégis számítunk ebben is a miniszterelnökre, annak a biztosítékát várjuk tőle, hogy a sikereink a végén ne a kárunkra, hanem a javunkra legyenek és mások javára is.

Ezért hívjuk meg minden évben, hogy lássuk, milyen állapotban van, mert az elmúlt negyed században megtanultuk – gondoljanak csak bele, Antall Józseftől egészen Orbán Viktorig, gondolják végig a miniszterelnököket -, hogy egy miniszterelnök fizikai, szellemi, lelki állapota alapvetően meghatározza a kormányzás minőségét és bizony az ország állapotát is. Ezért nekünk látnunk kell, hogy a miniszterelnök lát-e pályán és hogy mit lát.

Miniszterelnök úr, kérem, tartsa meg évértékelő beszédét